

ՔԱՆԱՍՏԵՂԵԱԿԱՆԱ. Ղ. Բ. Ի. Ի. Բ.

Ամային մէջ, աչք մը ինչպէս,
Աղբիւրն էր հոն,
Հրաւեցն արծաթ
Սիրէն բըխած մեր հողերուն:

Հայրին մէջն իր ազամանդ՝
Դարեր, դարեր,
Երազն իրենց փայլակեցին
Լեռները մեր երկինքէն կախ,
Դաւեսեր պայծառ,
Ոսկի բաժակ,
Բարիքներու հազար հազար:

✱

Հոն էիր դեռ, զիւղի եղբին,
Իմ մանկաւթեան
Արեւ աղաւթի տարիներուն.
Երբեմն ֆառէ,
Յանախ փայտով խողովակուած
Դուռի մը դէմ,
Կամ երկարած վարդերն ի վար,
Սիրնդն ինչպէս
Ինկած ձեռքէն աւուղին կոյր:

✱

Հոն ես նորէն,
Իմ հայրենի ֆառք աղբերակ,
Բարախուն սիր
Մեր աշխարհին,
Բխրեղ արցունքն Արարաթին.
Փողրակն երկաթ, խնդրած կարկաչդ,
Քեզ կը սանի
Մերք այգիի մը երազին,
Մերք զուռերուն
Աւաններուն՝ հեռու, մօտիկ:

Ես դեռ մանուկ
Մօրս փէշին,

Հարց եմ ջրեր հազար անգամ,
 Թէ ո՞ր սուրբի արցունքներէն
 Ծրներ ես դուն
 Զուր հայրենի:
 Ու կը հաւսար մայրս բարի,
 Թէ ակերուդ հեռուններուն
 Կը բընակին՝
 Զոյգ զոյգ հուրի:
 Ու երբ սեւնայ լոյսը օրուան
 Զուրերուդ ծոց,
 Կուգան անոնք աղբիւրին դէմ,
 Հոն փրփրելու ծիծաղն իրենց,
 Թելը ինչպէս հրեւսակին
 Կապոյսին մէջ,
 Ու կանչելու դատէն դարձած
 Պարմանքներ,
 Կախարդանքին իրենց բիւրեղ:

Տարեմուտի գիշերներուն,
 Երբ ասղերէն լոյսի գիծեր
 Իրար գային,
 Գիրին վրայ նակասագրին.
 Եւ լեռներու ձիւնին վրայ,
 Հէֆեաթներէն հազարդարեան,
 Տեղար ոսկի ու մարգարիտ,
 Հուրիներն այդ,
 Կեցած բերանն աղբիւրներուն
 Իմ Հայրենի,
 Իրենց եկող սափորներուն,
 Զուրի փոխան,
 Տային ոսկի.

Այժմ գիտեմ իմաստը մութ
 Այս ամենում.
 Աղբիւրն ոգին ամայներու,
 Որուն շուրթէն նախարդական,
 Կը թարմանան
 Արեւն ու անառ,
 Լեռն ու բլուր,
 Գիւղն ու քաղաք,
 Հողը խորունկ մեր աշխարհին:

Երէկ մինակ գիւղի կուեսին,
 Այսօր սաւայն,
 Հանգըստաւան շէնքի մը մէջ
 Կ'աւազանուին ջութերդ արբուն,
 Ուր մըսակներ մըսքի, սըրքի,
 Կուզան զովիւ
 Քափն ու կըրակն իրենց ոյժին,
 Հասեղծագործ խօլ աւիւնին:
 Արդ բընակիչ ամայներուն
 Այս անջըրդի,
 Յաւերժական ժառանգ տնիմ
 Աղբերակին իմ Հայրենի:

Հեռու կարօս՝
 Դուն տակաւին իմ շրթներուն.
 Երազ աղուուր,
 Երազ սքըսում՝
 Կաթիլ կաթիլ չափել ինձի
 Անհունութիւնը նինչերուն,
 Կեանքն անդին,
 Երբ խառնուի խեղճ իմ հոգին
 Յաւերժութեան հոգիներուն
 Իմ պապերուն:

ԵՂԻՎԱՐԿ

